

De waanzinnige
zoon

De waanzinnige
zoon

Jolanda Bloem

Schrijver: Jolanda Bloem

Coverontwerp: Mijn bestseller

ISBN: 9789403736662

© Jolanda Bloem

2024

Uitgegeven door: Mijn bestseller

Proloog

Op vierentwintig februari van het jaar vijftienhonderd werd in 'Het Prinsenhof' te Gent (Oost-Vlaanderen), Karel van Luxemburg geboren. Zijn moeder bevalt van hem op het toilet. Hij was de eerste zoon van Filips de Schone en Johanna van Castilië, ook wel bekend als Johanna de Waanzinnige. Het Prinsenhof was een reusachtig paleis met meer dan driehonderd kamers, een dierentuin en een lusthof.

In het jaar tweeduizenddrieëntwintig is er behalve 'het Donkere Poortje' weinig meer over van het hof. In een ander kasteel vindt dan een ontmoeting plaats tussen twee vriendinnen en een hoffelijke man met blauw bloed. Rechtstreeks ontsnapt uit het gesticht, als je het Debby vraagt. Als Ellen hem aantreft in de specerijkamer, doet de geur van kaneel en de tintelende smaak van chilipeper haar verlangen naar meer.

1.

Gent, België april 2023

Nadat we twee uur in de auto hebben gezeten, neemt Debby de afslag naar het tankstation. Als we tot stilstand zijn gekomen en Debby uit de auto stapt om haar oude gele kever vol te gooien met benzine, ga ik wat verzitten omdat mijn billen dof aanvoelen van het lange zitten op de autostoel. Debby tikt met haar ring op het raampje van de passagiersdeur en ik kijk op. Ze maakt een vuist en brengt hem naar haar mond, dan draait ze haar pols heen en weer: het gebaar duidt op de vraag of ik koffie wil. Hevig knikkend met mijn hoofd zie ik haar lachend weglopen. Als ze terugkomt, open ik de deur en duwt ze mij twee kartonnen bekers in mijn handen. 'Heet hoor,' waarschuwt ze. Ik kijk of ik de bekers ergens kwijt kan als Debby naast me in de auto komt zitten. 'Wat moet je toch met zo'n oude bak? 'Ik kan nergens die bekers kwijt.' Deb begint te lachen, draait het sleuteltje om van het dashboardkastje, trekt het open en zegt: '*At your service madam.*' Ik klem de bekers voorzichtig in het zwarte rubber terwijl Debby de auto start. 'Hoor die motor eens, El. Wat een heerlijk geluid! Dat hoor je niet bij een nieuwe auto. 'Doe mij maar een oude bak,' zegt ze en dan rijdt ze weg. Als we de snelweg hebben bereikt, vraagt Debby om haar koffie. 'Hier,' en ik geef haar de beker.

'Hmm, heerlijk bakkie. 'Dat gaat er wel in.'

Ik draai me om en grabbel in de plastic tas die op de achterbank ligt. Ik pak de broodtrommel eruit, haal de deksel eraf en geef mijn vriendin een sandwich.

'Je verwent me. 'Wat is het?' Ze trekt haar wenkbrauwen omhoog.

'Pittige kip met sla.'

'Zalig.'

Ruim een uur later hebben we onze bestemming bereikt en rijden we het landgoed binnen. Met een pruttelende motor parkeert Debby de auto op de grote parkeerplaats. Het kasteel dat in de verte te zien is, lijkt op het eerste gezicht kleiner dan op de foto's die wij hebben gezien. Ik pak mijn verrekijker uit mijn rugtas en dan stappen we uit de auto. 'Wauw, vet! 'Moet je kijken. 'Toch wel een joekel, hoor!' en ik overhandig Debby mijn verrekijker. Ze grijpt hem handig uit mijn handen.

'Zo, wat groot! 'Allemachtig El, ik heb er reuze zin in!'

Met onze rugtassen op onze ruggen trekken we elk een rolkoffer achter ons aan het grindpad op. Als we bij de gietijzeren poorten komen, staan daar twee oudere mannen met grijs haar in zwarte kleding en ze dragen beiden een baret. Met strakke gezichten en armen als rechte planken langs hun lichamen, kijken ze voor zich uit. Als we door willen lopen, zegt een van de twee: 'Boekingsnummer alstublieft.'

Debby trekt aan de schouderriem van haar rugtas en als ze haar tas te pakken heeft, haalt ze een papiertje uit het voorste vakje. Ze geeft het aan de man en nadat hij het papier vluchtig bestudeerd heeft, drukt hij er een stempel op en geeft hij het terug aan haar.

‘Een prettig verblijf,’ zegt de andere man en hij geeft me een vette knipoog. Daarna vervolgen we onze voetreis over het lange pad dat ons entree geeft naar het kasteel. Ik pak alvast mijn mobiele telefoon uit mijn broekzak omdat ik het kasteel wil fotograferen. ‘Ik ben echt benieuwd hoe onze kamer eruit zal zien,’ zeg ik mijmerend en ik denk aan de foto's die we gezien hebben op de website. Debby zet de pas er goed in en ik kan haar amper bijhouden.

‘Ja, ik ook. Ze zijn allemaal verschillend hè? 'Ik hoop iets met goudkleur enzo.’

Als we vlak voor het imposante kasteel staan, roept Debby enthousiast uit:

‘O, kijk dan! Schilderachtig mooi! 'Net een sprookje!’

Ze doelt op de torenhoge roze stokrozen die de voorgevel van het kasteel bedekken. Debby werkt als verkoopster bij een tuincentrum en bloemen en planten zijn haar passie.

‘Romantisch!’ zeg ik. Debs ogen worden groter.

Aan de linkerkant van het gigantisch gebouw is een stenen kasteeltoren te zien die meters boven het adellijk huis uitsteekt. We kijken naar de middeleeuwse kerker die onder de middelste toren zijn plaats heeft gekregen. ‘Kijk die kantelen dan!’ roept Deb. ‘Ontelbaar.’ De rondingen van de torens maken het tot een traditioneel geheel. Als we via de hoge houten deuren naar binnen lopen, komen we in een gigantische grote ruimte terecht waar tientallen portretten in goudkleurige lijsten aan de muur hangen. Het plafond is metershoog en er ligt een roomkleurige marmeren vloer. Hier en daar staan houten zuilen met vazen en Debby duikt meteen met haar neus in de bloemen om te ruiken of ze echt zijn. ‘Ik

hou van margrietjes en hortensia,' zegt ze, terwijl ze de witte bloemetjes schikt. Er klinkt een droge kuch en ik kijk op. Een blonde vrouw van middelbare leeftijd komt in een middeleeuws kostuum naar ons toe gelopen. Dat moet de kasteelvrouwe zijn. 'Goedemorgen, dames. 'Kan ik jullie ergens mee van dienst zijn?'

Ik kijk naar de bordeaux kleurige jurk die prachtig afsteekt bij de spierwitte blouse die ze eronder draagt. Dan bewonder ik het groene borduursel dat op haar jurk precies bij haar taille zit. 'We hebben een kamer geboekt', zegt Debby en ze geeft haar het papiertje.

'Hebben jullie een identiteitsbewijs meegenomen?' vraagt de vrouw en ze steekt haar alvast hand uit om onze papieren aan te nemen. We geven haar onze id-pasjes en de vrouw kijkt van de pasjes naar ons.

'Uitstekend. 'Lopen jullie maar mee.'

2.

De rondleiding die de vrouw ons gaf was fantastisch. We zijn begonnen bij de wijnkelder, waar honderden flessen wijn gerangschikt lagen in koloniale wijnrekken. Daarna mochten we een kijkje nemen in de bakkerij, de keuken, de operakamer en de wasserij. Bij elk vertrek hoorde een verhaal en we luisterden aandachtig naar wat de vrouw ons vertelde. Sommige suites in het kasteel zijn nog voorzien van originele haarden en een kamer wordt gebruikt als stijkkamer voor gasten. Het was erg donker, de wanden waren bekleed met donkergroen behang en er hingen donkerrode gordijnen voor de hoge ramen. Aan het plafond hing een kroonluchter van glas. Op de twijfelaar lagen goudkleurige kussentjes, precies zoals je het in een kasteel verwacht. Ik verheug me erop om onze kamer te zien, maar voordat dat gebeurt worden we naar de eetzaal gebracht. Het is een gigantische ruimte met zo'n dertig tafels, die allemaal zijn bedekt met een wit tafelkleed. Het ziet er schoon en netjes uit. Op iedere tafel staat een goudkleurige kandelaar met drie witte kaarsen erin. In een hoek staat een houten bar die gebruikt wordt voor het ontbijt. Aan het einde van de bar staat een vaas met verse rode rozen. 'Prachtig,' zegt Debby, die zich staat te vergapen aan de rozen. Ze drukt haar neus in een bloem. 'Hmm.' De vrouw geeft Debby een zwarte sleutel en het kaartje dat eraan hangt, geeft aan dat wij kamernummer veertien hebben gekregen. 'Ontbijt kan tot tien uur genuttigd worden. De kasteeltuinen en de vertrekken beneden zijn vrij toegankelijk. Alle suites boven zijn privé, behalve jullie

eigen. Ik wens jullie een plezierig verblijf in het kasteel,' zegt de vrouw en dan bedanken we haar voor de rondleiding.

'Oh my God. Wat romantisch!' roep ik als we onze kamer binnenkomen. De wanden zijn bekleed met olijfgroen behang en in het midden staat een groot hemelbed dat met spierwitte draperieën doet denken aan een prinsessenbed. Voor het lange raam staat een witte kaptafel, in een hoek staat een roze sofa en in de badkamer staat een bad op pootjes. 'Ja, deze kamer is echt prachtig,' zegt Debby en ze opent de deur die naar het balkon leidt. 'O El, moet je kijken!' Ze hyperventileert bijna van opwinding. Ik steek mijn hoofd om de hoek van de deur en verwonder mij over de grootte van het balkon. Je zou hier vier grote zwembaden kunnen plaatsen. Ik stap naar buiten en loop naar het muurtje dat aan de bovenkant afgewerkt is met gietijzeren spijlen. Ik kijk naar beneden en mijn ogen worden verwend met een schitterend uitzicht: een keurig groen gazon met ronde vormen, omringd door de mooiste bloemen die ik ooit heb gezien. Dit is nog maar een van de tuinen: achter de bomen is een tuin zichtbaar met honderden buxussen die in ronde vormen zijn gesnoeid. 'Ga je mee naar buiten?' vraagt Debby. 'Ik moet dat van dichtbij bekijken.' Ze staat te dribbelen als een jonge pup die moet plassen. Ik loop de kamer in en haal mijn verrekijker uit mijn rugzak. Dan loop ik weer naar buiten en geef hem aan haar.

'Hier, zo zie je het van dichtbij.' Ze grist de verrekijker uit mijn hand en houdt hem voor haar ogen.

'Alexander Fleming,' zegt ze dromerig.